

До

МИНИСТЪРА НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО

До

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА

БЪЛГАРСКИ ЛЕКАРСКИ СЪЮЗ

До

Изпълнителния директор на

УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“

До

Началник на Клиника по УНГ към

УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“

До

Телевизия bTV, рубрика „Аз, репортерът“

Честито Рождество Христово, дами и господа!

Иска ми се само за дестина минути, прекарани в четене на писмото ми, да Ви направя съпричастни с моята болка, радост и надежда, с моя „Живот в бяло“ в навечерието на Коледа.

Казвам се Борислава Огнянова Балашева и съм юрист по професия, като в ежедневието си боравя с точни и ясни нормативни актове, осланям се на закрепеното в законите, записаното правило и точното спазване на процедурите. На Бъдни вечер всички правила и норми изгубиха силата си за мен, целия ми живот и бъдеще бяха съсредоточени единствено и само в ръцете на един ЧОВЕК В БЯЛО, който този ден бе в почивка у дома, за да празнува хубавия християнски празник със семейството си, както всички нас.

У дома бях и аз, преди да се случи инцидентът... На 24 декември сутринта, в празнично настроение с голямата ми дъщеря започнахме да редим коледната елха. Изкарахме големи кашони с играчки и гирлянди, пуснахме си коледни песни, а десетмесечната ми дъщеря - София Константинова Балашева, играеше в кошарата си близо до нас. У дома бе топло, радостно и хубаво. В един момент, когато се обърнах и погледнах към София, тя седеше в кошарата си и дъвчеше нещо. Веднага се опитах да извадя от устата ѝ сдъвканото, но тя в същия момент вече преглъщаше... Започна да се дави, да почервенява от недостиг на въздух, да се опитва да поеме дъх... Стараех се да ѝ помогна, бърках в устата ѝ, обръщах я с главата надолу, изпаднах в ужас... Грабнах детето си - без палто и се завтекох да търся помощ – в бяло ... Тръгнахме към УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“, тъй като знаех, че там има спешен кабинет „УШИ НОС ГЪРЛО“. Пътуването до там беше кошмарно, дъщеря ми редуваше моменти на покой с кризи на задушаване. Пристигнахме в болницата, където дежурния педиатър я преслуша и при прегледа стана свидетел на нова криза от задушаване на детето ми. На ръце занесе дъщеря ми в дежурния кабинет „УШИ НОС ГЪРЛО“, от където докторите се обадиха на доцент д-р Иван Чалъков, за когото 24 декември беше един заслужен почивен ден. Дежурната лекарка, която разговаря с него го намери в дома му, в подготовка посрещането на празника. Присъствах на разговора между нея и доцента, който беше кратък и ясен. Дежурната лекарка сподели, че има нужда от спешна операция на бебе, което е глътнало чуждо тяло и се задушава в ръцете ѝ на пристъпи и че няма време за губене, защото следващия пристъп може да е фатален. Доцент д-р Иван Чалъков единствено попита какво е глътнало и нареди да се подготви спешна операция, докато той пътува към болницата. Всичко после се случи много бързо. Помня, че докторите ми обясняваха, че предстоящата операция е много рискована, че не се знае как ще реагира организма на детето на нея, но най-ярко помня мига, в който доцент д-р Иван Чалъков излезе от операционната зала, държейки в ръка една звездичка /част от гирлянд/, който бе погълнат от дъщеря ми, скара ми се, че съм допуснала това изобщо да се случи и ми каза, че София ще я има!

Няма да описвам чувствата си, а като юрист ще опиша голите факти - Доцент д-р Иван Чалъков /в един от малкото си почивни дни/ и целият му екип на секундата се отзоваха, идвайки с личния си автомобил в болницата, оперираха по спешност десетмесечната ми дъщеря и спасиха живота ѝ, поправяйки моята грешка на миг невнимание, за което той или друг лекар не ми поиска нито стотинка, не ме изнуди, а просто влезе в операционната зала, изпълни дълга си и позволи на детето ми да живее...

Написах своята история, за да благодаря и информирам широката общественост, че българските лекари всъщност СПАСЯВАТ ЧОВЕШКИ ЖИВОТИ

и чувствам за свой дълг и мъничка форма на благодарност, това да бъде казано и написано, защото през последните месеци станахме свидетели на невиджана досега медийна атака срещу тях, изпълнена със злостни хули и клевети, без да се поставя каквато и да било разделителна линия между виновни и невинни. Не всички лекари са мародери, не всички лекари носят смърт, напротив те в масовите случаи я предотвратяват, полагат усилия, работят и в дните за почивка, задоволяват се с мизерните си заплати, работят в лоши условия и материална база в болниците и именно те в крайна сметка ... спасяват децата ни!

Благодаря Ви доцент д-р Иван Чалъков - на Вас и екипа Ви! Гордея се, че въпреки всичко и всички, въпреки масовата медийна война срещу лекарското съсловие в моята страна продължават всеотдайно да работят лекари като Вас, отдавайки всичките си възможности, знания и опит в ежедневната борба за живота и здравето на децата ни! Вие сте ЖИВОТ В БЯЛО за мен и семейството ми, а сигурна съм и за редица други семейства!

Гр.София, 29.12.2011 г.

С уважение: Борислава Огнянова Балашева
от гр. София